

Ridkompisar

Patricia
Leitch

Ridkompisar

Patricia
Leitch

 SAGA
EGMONT

Patricia Leitch

Ridkompisar

Saga

Ridkompisar

är översatt från engelska av Gunvor Håkansson efter

A pony for our own

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1974, 2019 Patricia Leitch och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711864838

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

1

Tom, min näst äldsta bror, låg på knä på köksgolvet och räknade pengar.

— Trettitre pund, arton shilling och nio pence, sa han. Det var vad vi hade sparat ihop på sju månader.

När jag frågade vad han hade tänkt på medan han räknade sa han:

— Att nu slipper jag gå upp klockan fem på morronen mitt i vintern för att dela ut tidningar i en massa kåkar och att det är jätteskönt.

Det enda *jag* tänkte på var att nu hade vi äntligen så mycket att vi kunde köpa en häst.

Det var något som hände på ponnyklubben som gjorde att vi började spara.

Vi hade tjatat oss till att få låna Bella av mjölkbudet. Bella är en skimmel av obestämbar ålder, *gammal* kan man säga. Med stubbad man och en mankhöjd på nära 150 centimeter. Hennes kroppsbyggnad lämpar sig liksom mera för att ta det lugnt och hon ogillar allt vad fart heter.

När vi kom till rallyt, såg vi att det var en major Gryffe som skulle leda oss. Miss Knuttal som var van vid att vi kom på de mest egendomliga hästar syntes inte till någonstans.

Det var min tur att rida nu eftersom Tom hade ridit Bella på ditvägen från mjölkbudet. Lite missmodig red jag in i paddocken och slöt mig till de andra som skrittade runt i en stor cirkel. Framför mig hade jag Jane Dalton på ett halvblod, en svart valack. Hon red som man gör när man

suttit i sadeln ända sen man lärde sig gå. Så kommenderade majoren halt.

Jag gjorde mitt bästa och använde de rätta hjälperna. För säkerhets skull sa jag: Ptroo, lilla gumman och försökte låta som mjölkbudet. Men till ingen nytta. Bella fortsatte som om hon ingenting hört. Hennes sunda förnuft sa henne att det inte var någon idé att stanna när det inte fanns någon port att leverera mjölk vid.

Jag slet i tyglarna och ptroade igen.

— Flickan på den tjocka skimmeln! röt majoren. Skulle du ha något emot att stanna? Håll händerna stilla och använd vikt- och skänkelhjälp i stället så du får hästen att stöda på bettet!

Bella spände rackmusklerna och körde ner huvudet nästan mellan knäna när hon lunkade vidare.

— Jaha, tänkte jag bittert, jag duger åtminstone till att roa hela klubben.

Majoren som höll på att tappa tålamodet kom emot oss och lyfte handen för att ta tyglarna. Men för Bella betydde en höjd hand ett slag. Hon skyggade klumpigt och föll i ett snabbt stötigt trav.

Vi gick runt och skingrade de andra hästarna och ryttarna åt alla håll. Röd av upphetsning och förtvivlan slet jag vilt i tyglarna och ptroade. I fjärran skrek majoren ut order till mig och någon i närheten på en brun häst föreslog att jag skulle vända Bella mot häcken. Jag drog med båda händerna i ena tygeln och sparkade vilt med motsatt ben. På så sätt lyckades jag sätta henne mot häcken. Hon stannade med ett ryck och jag seglade iväg över huvudet på henne rätt in i hagtornsbuskarna.

Det första jag såg när jag trasslat mig upp och kommit på benen igen var majorens ursinniga uppsyn. Med iskall röst befalldes han mig att genast lämna paddocken. Jag hade skämt ut mig. Han hoppades att jag inte skulle dyka

upp på ett rally igen på en häst som jag inte hade minsta kontroll över.

Jag skämdes så jag kunde dö när jag ledde Bella mot grinden.

— Det var det löjligaste jag har sett, sa en röst när jag fumlade med klinkan. Fast kan man vänta sej annat när man försöker rida en arbetshäst?

Det var äldsta flickan Leggat. Hon satte den bruna jakthästen i en elegant ökad trav tvärs över paddocken. Ridträkten satt perfekt.

Men nu hade Tom öppnat grinden åt mig.

— Bry dej inte om det, sa han. Kom, vi tar landsvägen hem.

— Gärna för mej, svarade jag. Men vänta lite, jag ska bara lossa sadelgjorden. Det är bäst att vi leder henne ett tag tills hon hunnit svalka sej.

Tom såg hur hon svettades och han nickade.

— Jag tar henne, sa han.

Vi fortsatte under tystnad. Det fanns inga ord för vad vi kände. Jag kliade Bella på halsen och avskydde mig själv för att jag hade utsatt henne för det här. Hon var fin på att dra mjölkkärran.

— Det här går inte längre, sa Tom till slut. Folk gör narr av oss. Titta, där kommer ungarna Donaldson, säger de. De är vilda på att rida, men när de har lyckats tigga sej till eller knycka eller låna en häst så kan de inte hålla sej kvar i sadeln. Vi måste göra något åt det.

Han drog till sadelgjorden och satt upp.

— Vad vi behöver är pengar så vi kan köpa en egen häst som vi kan rida båda två varenda dag. Jag är fjorton år och du blir tolv. Vi har hela vintern på oss och borde kunna jobba ihop så det räcker.

Jag tittade på honom och såg en glimt i hans ögon som jag kände igen. Vi är som korkar i vår familj. Vi kan sjunka

till botten men vi flyter upp igen. Det har vi nog ärvt efter pappa. Han kan sjunka ner i förtvivlans djup men dyker upp igen lika full av livslust. Alla som har föräldrar som är rika eller äger gårdar eller så undrar varför vi inte rusade raka vägen hem till vår pappa och bad honom köpa oss en häst. Men det skulle inte ha tjänat något till. Pappa är visst förstående men inte medgörlig precis. Han vill att vi ska lära oss arbeta och själva skaffa oss de saker vi vill ha. Dessutom är han konstnär. Hur vi har det med pengar beror helt på om han har sålt någon tavla nyligen eller inte. Så här mot slutet av sommaren stod det illa till medan pappa slet med ett porträtt av en borgmästarfru.

Jag ska inte gå in på detaljer om hur vi fick det under vintern. Men vi räddade inga miljonärsbarn från att drunkna, vi hittade inga prisbelönda hundar som rymt eller kidnappade barn. Så det blev inga belöningar på en femtio pund. Vi bara slet och slet. Och hade vi inte haft vår skotska envishet hade vi nog gett upp.

Tom bar ut tidningar innan han gick till skolan, grävde i trädgårdar och sprang ärenden efteråt. Jag satt barnvakt åt skrikande småbarn medan föräldrarna var ute och dansade eller gick på bio. Jag släpade med mej feta motsträviga terrier och flåsande bulldoggar på långa promenader, men som springflicka var jag inget vidare. Jag lämnade fel påsar i fel hus. Förtjänsten krympte katastrofalt när jag rättade till misstagen. Det tog nämligen tid.

Vi hade bestämt att vi skulle hålla på till slutet av mars. Den sista mars tömde vi alltså ut besparingarna på köksgolvet och medan jag höll tummarna räknade Tom.

— Trettitre pund, arton shilling och nio pence, sa han och satte sig på huk. Det tror jag att vi kan få en häst för.

— Absolut, sa jag. Jag ville inte att något tvivel skulle förstöra den här stunden.

— Och vi har sadeln som vi fick av mjölkbudet.

Den var visserligen gammal men i gott skick efter alla behandlingar med sadelsåpa, olja och sadelpasta.

— Då slutar vi att jobba, sa Tom, och går in för att köpa häst i stället. Jag lägger undan pengarna och om vi snor oss hinner vi nog få in annonsen idag.

Den var redan klar. Vi hade bråkat om hur den skulle formuleras. Jag hade velat att det skulle stå INGA UPPKÖPARE. Men Tom tyckte att det var löjligt. Dels fanns det inga i närheten av Dunstan, dels var en pålitlig hästhandlare bättre att ha att göra med än en privatperson. Det var mindre troligt att han skulle lura oss. Han vann i det fallet, men jag vann ifråga om mankhöjden. Tom ville att den skulle vara minst 150 centimeter, men jag tyckte att vi kunde klara oss med en mindre häst. Så här blev annonsen till slut:

Önskas köpa: Ponny, mankhöjd cirka 140 centimeter, frisk, van att gå ute. Moderat pris.

Vi cyklade in till Dunstan till tidningen med den. Flickan som tog emot annonsen gav oss ett nummer och sa att vi skulle komma tillbaka om en vecka. Vi lånade ett par fackböcker om hästar också på biblioteket. Vi tänkte plugga lite så att vi kunde känna igen de vanligaste skavankerna.

Medan vi trampade hemåt bleknade den lysande gula och isgröna färgen på vårhimlen. Mörkret kom smygande mellan de kala träden. Ett par stjärnor tittade plötsligt fram, och när jag vände mig om såg jag Dunstans gatlyktor och upplysta fönster glimma som diamanter. En uggle flög ner från ett träd och försvann ljudlöst in i mörkret. Vi var nästan hemma nu.

Vårt hus ligger drygt nio kilometer från Dunstan som är vårt närmaste shoppingcentrum. Runt huset finns en

igenvuxen trädgård med höga almar och knotiga ekar. Huset är mycket gammalt och underligt byggt. Rummen inuti är små och oregelbundet formade allihop. De har bjälkar i taket och djupa fönsternischer med breda säten i och blyinfattade fönster. Det går mystiska mörka gångar åt alla håll i olika avsatser med nötta trappsteg emellan. Jag älskar det här huset. Det känns som om det alltid hade bott lyckliga människor här.

2

Jag har aldrig varit med om en vecka som gått så långsamt. När det äntligen blev torsdag kom jag överens med Tom om att vi skulle mötas efter skolan och åka och hämta svaren tillsammans. Men jag fick sitta kvar på latinet. När jag kom hem klockan sex var han ursinnig för att han hade väntat över en timme på mig innan han gav sig iväg till tidningen.

Vi hade fått tre svar på annonsen. Han hade varit hygglig nog att inte öppna dem. Vi läste dem tillsammans framför brasan i vardagsrummet medan vi drack varm choklad med rostat bröd till.

Det första var från sir James Campbell i Rennellcraig. Han hade en fux, en valack, som han trodde skulle passa oss. Det andra kom från en ridskola som vi aldrig hade hört talas om. De hade ett par hästar som var till salu. Det tredje var från en man som hette Young. Han skrev helt enkelt att han hade en ponny som han tänkte sälja. Vi kunde komma och titta på den på söndag.

— Det var det, sa Tom. Fast de vill säkert ha hundratals pund för sina djur och kommer att ta det som ett dåligt skämt när vi bjuder tretti.

Pappa ringde upp sir James åt oss. Om det passade fick vi komma och titta på hästen nu på lördag.

Vi bestämde oss för att försöka hinna med både sir James och ridskolan samma dag och ta mr Young på söndag.

Det blev vackert väder på lördag. Efter lunch tog jag på mina gamla jodhpurs och polotröjan som jag fått i julklapp och som fortfarande var riktigt snygg. Jag kammade mitt